

Arrest

**nr. 210 482 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBLAERE
Beheerstraat 40
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. DEBLAERE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 23 december 2015 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 24 december 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 februari 2017 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Irakese nationaliteit en bent u van Koerdische origine. U bent afkomstig uit Chwarqurna, provincie Suleimaniya, Koerdische Autonome Regio (KAR). U was actief als peshmerga en u was lid van de Koerdische Democratische Partij (KDP, Partiya Demokrat a Kurdistanê). U bent niet gelovig. U bent gehuwd met A.(...), S.(...) Z.(...) (CGVS ref. (...) OV nr. (...)) en u hebt vijf minderjarige kinderen.

U verklaarde dat u in de jaren negentig problemen kende in Chwarqurna met de extremistische groepering 'Bezutunawa', omdat u openlijk uw niet-Islamitische mening verkondigde. In 1994 werd u beschoten door extremistische moslims in Chwarqurna. U kreeg daarbij twee kogels in uw linkerbeen. U besloot naar Erbil te verhuizen. In 1995 werd u nogmaals beschoten door extremistische moslims. Deze keer raakte u gewond aan uw buik en uw moeder die op dat moment bij u was, raakte ook gewond en overleed aan haar verwondingen. U verhuisde naar Shaqlawa en sloot u aan bij de peshmerga. In 2000 ging u terug in Erbil wonen, waar u bleef tot in 2014. In 2014 verbleef u enkele maanden in Gwer, tot de terreurgroep Islamitische Staat (IS) Gwer aanviel. U moest uw woning in Gwer verlaten en u keerde in augustus 2014 terug naar Chwarqurna. In Chwarqurna merkte u dat de kinderen op school geïndoctrineerd werden met salafistische ideeën. De salafistische moslims stonden sterk in Chwarqurna en ze stonden onder leiding van de invloedrijke imam Abdellatif. U als niet-gelovige had het bijzonder moeilijk met de ideeën die deze salafisten verspreidden en trad geregeld in discussie met gelovigen in het dorp, bijvoorbeeld op de markt. Doordat u openlijk over uw anti-islamitische visie praatte, kwam imam A.(...) te weten dat u niet gelovig was. Hij nodigde u uit om op gesprek te komen bij hem thuis. U ging er heen en gaf uw mening te kennen. De imam bedreigde u hierop en zei dat u als ongelovige mocht gedood worden.

Kort voor uw vertrek uit Irak, vond u 's morgens vroeg een dreigbrief thuis. In de brief stond dat u ofwel in het openbaar uw excuses moest aanbieden, ofwel diende u Chwarqurna te verlaten. Diezelfde dag ging u te rade bij uw partij. Twee dagen later ging u ook langs bij uw afdeling van de peshmerga om de brief te laten zien. U vroeg of zij de mogelijkheid hadden om u in een andere regio te huisvesten. De peshmerga lieten u echter weten dat dit niet mogelijk was, omdat u als ongelovige het imago van de peshmerga schade kon toebrengen. U zag geen oplossingen meer en u besloot Irak te verlaten. Op 18 november 2015 vertrok u samen met uw echtgenote en vijf kinderen uit Irak. U reisde via Turkije en Griekenland en vervolgens verder over land, tot u België bereikte op 23 december 2015. Op 24 december 2015 diende u samen met uw echtgenote en kinderen een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u een kopie van uw voedselrantsoenkaart voor, enkele foto's van u in gezelschap van strijders, en enkele links naar videofragmenten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat u bedreigd werd door extremistische moslims omdat u ongelovig bent. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u, afgezien van een kopie van een rantsoenkaart, geen enkel document voorlegde dat uw identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg kon staven, noch deze van uw echtgenote, noch deze van uw vijf kinderen. U verklaarde dat u alle documenten verloren bent op zee toen de rubberboot water maakte en alle bagage overboord moest gegooid worden (CGVS gehoorverslag 25 oktober 2016, hierna CGVS1, pg 7). Het komt echter weinig geloofwaardig over dat u geen voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben om jullie documenten veilig te bewaren of op zijn minst een kopie ervan te bewaren op een veilige plaats, aangezien de risico's van de overtocht over zee bekend zijn. U zei dat u zo snel mogelijk wilde vertrekken en dat u er niet aan dacht om kopieën te maken (CGVS gehoorverslag 16 januari 2017, hierna CGVS2, pg 4). U zou wel documenten in plastic verpakt hebben met kleefband er rond, maar deze documenten zouden in de handtas van uw vrouw gezeten hebben, die eveneens in het water belandde (CGVS2, pg 4). Het is ook opmerkelijk dat u er niet aan dacht kopieën van de belangrijkste documenten te bewaren, noch om de belangrijkste documenten op uw lichaam te bewaren bij de overtocht, maar dat u er dan wel weer aan dacht om een geldsom in een plastic zakje vast te naaien in uw kleding. Uw verklaring dat u te gehaast was en zo snel mogelijk weg wilde om aan kopieën te denken, houdt dan ook weinig steek. Daarnaast is het bijzonder merkwaardig dat u via uw familie en uw connecties in Irak niet in staat was om aan documenten te komen en dit voor geen van de zeven leden

van uw gezin. U verklaarde dat uw zus nog in Chwarqurna woonde. U verklaarde dat u haar kon contacteren en dat u dacht dat uw rantsoenkaart daar nog was (CGVS1, pg 3). Na het tweede gehoor maakte u dan uiteindelijk een kopie van deze rantsoenkaart over. De door u voorgelegde rantsoenkaart bevat echter gegevens die niet overeen stemmen met uw verklaringen over uw verblijfplaats. Ze werd namelijk afgeleverd door het bevoegde directoraat van de provincie Hewler (Erbil) en niet Suleimaniya, waartoe Chwarqurna behoort. De rantsoenkaart zou tevens afgeleverd zijn op 19 april 2016, dus nadat u de KAR reeds verlaten had, wat erg merkwaardig lijkt. Bovendien wordt op de rantsoenkaart vermeld dat u meel en voedsel kunt bekomen in Shaqlawa, een stad die op zo'n 75 kilometer van Chwarqurna ligt. Deze rantsoenkaart werpt dan ook enkel bijkomende twijfels op over uw identiteit en recente herkomst of verblijfplaats(en). Voorts verklaarde u dat u lid was van de PDK en dat u peshmerga was, toch twee organisaties die u zou kunnen contacteren om aan documenten te komen die uw identiteit en/of behoren tot deze organisaties zouden kunnen staven. U ondernam evenwel niets en beperkte u tot het uiteindelijk, nadat reeds tweemaal werd gewezen op het belang van documenten tijdens de gehoren op het CGVS, voorleggen van de kopie van de rantsoenkaart, enkele foto's waaruit uw identiteit geenszins kan afgeleid worden en enkele links naar videofragmenten en commentaren waaruit evenmin iets kan afgeleid worden met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit, herkomst of reisweg. Het gebrek aan documenten, uw weinig overtuigende verklaringen daaromtrent en uw gebrek aan inspanningen om alsnog aan documenten te komen, doet vermoeden dat u informatie wil verbergen voor het CGVS, zoals bijvoorbeeld een verblijf in een andere regio of een verblijf in een derde land. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas reeds op de helling te staan.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en de concrete aanleiding voor uw vertrek uit Irak werd nog door meerdere andere bevindingen aangetast:

Zo waren uw verklaringen en deze van uw echtgenote over het moment dat u de dreigbrief kreeg niet consistent. U verklaarde dat u bedreigd werd door salafisten in uw dorp, nadat u met hen in discussie ging. Ze beschouwden u als ongelovige. U kreeg een dreigbrief die u niet kon voorleggen, deze belandde volgens uw verklaringen ook in de zee en u beschikte niet over een kopie ervan (CGVS1, pg 7). Uw verklaringen over het ontvangen van deze dreigbrief konden echter niet overtuigen. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u de brief zeven a tien dagen voor uw vertrek uit Irak kreeg (CGVS1, pg 11). Bij de DVZ had u echter verklaard dat u de brief een maand voor uw vertrek uit Irak thuis ontving (DVZ, vragenlijst CGVS 22 januari 2016, punt 3.5). Toen u erop gewezen werd dat uw verklaringen over de situering in de tijd niet overeen kwamen, zei u dat u bedoelde een maand voor uw aankomst (CGVS1, pg 13). Uit uw verklaring bij DVZ blijkt geenszins dat u het had over een maand voor uw aankomst. Bovendien zou uw aangepaste verklaring, niet kunnen kloppen. U verklaarde immers aangekomen te zijn in België op 23 december 2015 (DVZ, inschrijving van de asielaanvrager, 24 december 2015), u zou dan bijgevolg de brief ongeveer op 23 november 2015 gekregen hebben, terwijl u verklaarde dat u reeds op 18 november 2015 Irak verliet. Uw uitleg, verklaart de vastgestelde inconsistentie dan ook niet. Een simpele vergissing van u bij het afleggen van uw verklaring bij de DVZ lijkt uitgesloten, aangezien uw echtgenote bij de DVZ eveneens verklaarde dat jullie ongeveer een maand voor jullie vertrek een dreigbrief kregen thuis (DVZ, vragenlijst CGVS echtgenote 22 januari 2016, punt 3.5). Hierbij was het opvallend dat uw echtgenote tijdens het eerste gehoor op het CGVS geen situering in de tijd meer kon geven en niet kon zeggen wanneer jullie de dreigbrief zouden ontvangen hebben. Uw echtgenote stelde dat het voor jullie vertrek was uit Irak. Gevraagd hoe lang voor het vertrek, verklaarde ze dat ze het niet meer wist hoe lang (CGVS gehoorverslag echtgenote, 25 oktober 2016, pg 5). Tijdens het tweede gehoor verklaarde uw echtgenote dan weer dat het anderhalve maand, een maand of ongeveer twintig dagen voor het vertrek was (gehoorverslag echtgenote, 16 januari 2017, pg 3 en 4). Dergelijke vaststellingen ondermijnen in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreigbrief. Aangezien het hier gaat om een éénmalige dreigbrief die er rechtstreeks toe leidde dat u besloot Irak te verlaten, mag toch verwacht worden dat het moment waarop u de brief kreeg in uw geheugen en dat van uw echtgenote zou gegrift staan en dat jullie als dusdanig consistente verklaringen zouden kunnen afleggen over dat moment.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreigbrief werd nog verder aangetast doordat uw echtgenote niet goed op de hoogte was van de stappen die u ondernam nadat u de brief gekregen had. U verklaarde dat u op dezelfde dag dat u de brief kreeg, bij uw partij langs ging en twee dagen later bij de peshmerga (CGVS1, pg 12). Uw echtgenote verklaarde dat u inderdaad naar uw partij ging en dat u erover vertelde op uw werk, maar ze kon niet zeggen wanneer u dit zou gedaan hebben, zelfs niet bij benadering (CGVS gehoorverslag echtgenote, 25 oktober 2016, pg 5). Het kan uw echtgenote echter bezwaarlijk volkomen ontgaan zijn dat u dezelfde dag van de brief al stappen ondernam en dat u twee dagen later hulp ging vragen bij de peshmerga, ook al was ze niet persoonlijk bij deze gesprekken aanwezig. Als u

als echtgenoot dezelfde dag dat er een dreigbrief bezorgd werd, vertrekt om hulp of advies te vragen, dan mag toch verwacht worden dat uw echtgenote dit zo zou kunnen zeggen, alsook dat u twee dagen later nogmaals probeerde een oplossing te vinden via de peshmerga. De beslissing om Irak te verlaten samen met jullie vijf kinderen hing immers af van deze dreigbrief en het gegeven dat noch de partij, noch de peshmerga u konden helpen. Het gaat hier dan ook niet om alledaagse, banale ontmoetingen, waar uw echtgenote geen belang bij heeft.

Daarnaast was uw echtgenote ook niet goed op de hoogte van de bedreigingen die u kreeg voorafgaand aan de dreigbrief. U verklaarde dat u regelmatig informele gesprekken had met de salafistische imam Abdullatif, bijvoorbeeld op de markt (CGVS gehoorverslag 16 januari 2017, hierna CGVS2, pg 11). Vervolgens vond er één gesprek of debat plaats bij de imam thuis, u situeerde dit in oktober 2015, waarbij de imam zei dat u atheïst was, ongelovige, dat iedereen weet dat een ongelovige vermoord moet worden en dat diegene die u zou vermoorden meteen naar het paradijs zal gaan (CGVS2, pg 12). Uw echtgenote had ook hier geen enkel idee wanneer dit cruciale gesprek met Abdullatif zou plaatsgevonden hebben (gehoorverslag echtgenote, 16 januari 2017, pg 3). U zou zelfs uw echtgenote niet verteld hebben over dit gesprek en wist niet of ze dit wist. U zei dat ze het 'misschien te weten kwam' (CGVS2, pg 14). Dat u niet eens met uw echtgenote zou gesproken hebben over dit gesprek waarin u met de dood bedreigd werd, terwijl dit gesprek van cruciaal belang is binnen uw asielrelaas, aangezien de dreigbrief volgens u afkomstig was van de salafisten waarmee u voordien een probleem had (CGVS1, pg 8), ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder. Het is weinig aannemelijk dat u uw levenspartner en moeder van uw vijf kinderen, met wie u samen Irak verliet en besloot de hachelijke reis naar Europa te ondernemen omwille van bedreigingen vanuit salafistische hoek hierover niet zou inlichten. Uw eigen verklaringen over het gesprek met de salafistische imam waren onderling ook niet consistent. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u uitgenodigd werd om te debatteren en dat u discussieerde met M.(...) K.(...), A.(...) en imam O.(...), waarna zij op het einde zeiden dat u een ongelovige was en dat uw bloed mocht vergoten worden (CGVS1, pg 9). Tijdens het tweede gehoor bleef u vaag en zei u dat u dacht dat er wel anderen bij A.(...) waren. U kon niets vertellen over deze personen en zei dat ze niets gezegd hadden (CGVS2, pg 12), wat geenszins te rijmen valt met uw voorgaande verklaring.

Het was ook opvallend dat uw echtgenote niet wist of u al dan niet naar de school van uw kinderen gegaan was om te praten over de invloed van de salafisten op school en de inhoud van de godsdienstlessen (gehoorverslag echtgenote, 16 januari 2017, pg 4). Nochtans is de opleiding van de kinderen van doorslaggevend belang binnen uw vluchtrelaas. Toen u gevraagd werd waarom u openlijk uw anti-islamitische ideeën uitte, hoewel dit riskant kon zijn, zei u dat u er niet mee kon leven dat uw kinderen op school geïndoctrineerd worden met salafistische ideeën. U moest erover praten en risico's nemen omdat u het fundamenteel oneens was met de manier waarop de kinderen geïnstrueerd werden om veelvuldig te bidden op een bepaalde manier (CGVS1, pg 11, CGVS2, pg 12). U moest denken aan uw kinderen, u wilde niet dat uw kinderen zouden opgevoed worden tot terroristen, daarom kon u niet zwijgen ondanks de risico's (CGVS2, pg 13). Gezien u een probleem had met de inhoud van de godsdienstlessen op school en u vreesde dat uw kinderen opgevoed werden tot terroristen, ging u naar de school van de kinderen om met hun leraar godsdienst en de schooldirecteur te praten (CGVS2, pg 13). Indien u werkelijk zo'n fundamenteel probleem had met de opleiding van de kinderen, zou toch verwacht worden dat u met uw vrouw zou praten over uw bezoek aan de school en de uitkomst van dit gesprek met de leraar en de directeur. U zei dat u dit niet aan iedereen wilde vertellen, dat u persoonlijk met de leerkracht wilde spreken en dat uw vrouw niet graag wilde dat u zo openbaar over uw ideeën sprak (CGVS2, pg 14). Een weinig overtuigende uitleg, gezien uw echtgenote al wist dat u openlijk voor uw ideeën uitkwam en dat u zich kennelijk door haar standpunt niet liet tegenhouden om zo verder te doen en het feit dat u een fundamenteel probleem had met de ideeën die de kinderen op school meekregen. Voorts roept het vragen op dat u niet overwoog de kinderen naar een andere school te laten gaan en hen zo te onttrekken aan de invloed van de salafistische godsdienstleraar. U zei dat het overal hetzelfde was en dat de salafisten overal sterk staan. Het is echter weinig aannemelijk dat in elke school in de KAR de godsdienstlessen door een aanhanger van het salafisme gegeven worden. Hierop gewezen moest u dan toegeven dat ze inderdaad niet overal sterk staan, wel in Chwarqurna en Halabja, waaraan u toevoegde dat uw ideeën niet toelaatbaar zijn in de verschillende provincies van de KAR (CGVS2, pg 14), wat geen verklaring vormt voor het feit dat u geen enkele poging ondernam om de kinderen van school te laten veranderen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Bovenstaande bevindingen leiden er eveneens toe dat er niet zonder meer geloof kan gehecht worden aan het door u voorgehouden profiel van atheïst. Hoewel het CGVS tot op zekere hoogte kan aannemen dat u er andere dan de in uw regio gangbare ideeën op na houdt met betrekking tot de Islam, komt het u

als asielzoeker toe een eerlijk zicht te bieden op de manier waarop u uw atheïsme beleefde, de situaties waarin u eventueel openlijk voor uw ideeën uitkwam en de eventuele gevolgen die u daardoor ondervond. U koppelde evenwel een ongeloofwaardig vluchtrelaas aan uw voorgehouden profiel. Naast het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas zou u uw restaurant moeten sluiten hebben, omdat niemand iets wilde kopen bij een ongelovige (CGVS2, pg 8). U legde geen begin van bewijs voor dat u effectief probeerde een zaak te beginnen, noch dat u deze terug moest sluiten, zodat het louter om een blote bewering gaat. Gezien de twijfels over uw identiteit en recente herkomst, kan het CGVS ook niet zonder meer aannemen dat u in die periode wel degelijk in de door u beweerde regio verbleef en er dus een zaak zou proberen te openen hebben. Voorts stelde u dat u promoties misliep bij de peshmerga en dat u dus een hogere rang zou gekregen hebben, indien u uw ideeën niet kenbaar gemaakt zou hebben (CGVS2, pg 13). Daarnaast verklaarde u echter dat u wel lid kon blijven van de peshmerga en van hen maandelijks een geldsom kreeg (CGVS1, pg 6), hoewel zij uw standpunten op het vlak van religie kenden (CGVS2, pg 13) en dat u een actief lid van de PDK was (CGVS1, pg 6). Dit wijst erop dat u geenszins uitgesloten raakte uit de maatschappij of in een erg zwakke positie terecht kwam. Aangaande uw profiel, dient ook nog opgemerkt te worden dat u aanhaalde dat u wel soms commentaren schreef op facebook. Er werd u gevraagd om eventuele bewijzen die u daarvan nog had, over te maken aan het CGVS (CGVS2, pg 3). U stuurde na het tweede gehoor dan enkele links door naar video's en commentaren die onder deze video's geplaatst werden (zie vertaling). Er bleken echter geen commentaren terug te vinden die u geplaatst had. De video's gaan ook niet over u persoonlijk. Deze links kunnen dan ook uw voorgehouden profiel niet staven.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de problemen die u in de jaren negentig gekend zou hebben, geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een beschermingsstatus. U kende immers geen problemen meer in de periode na 1995 tot 2014 en u bleef al die tijd in de KAR wonen. De twee beschietingen waar u het slachtoffer van geworden zou zijn, vormden voor u geen reden om de KAR te verlaten. U verklaarde ook zelf dat de groepering 'bezutunawa' die u toen bedreigde, ophield te bestaan en dat er geen verband is tussen uw problemen in de jaren negentig en uw huidige asielaanvraag (CGVS1, pg 8).

Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen

het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Irakese nationaliteit en bent u van Koerdische origine. U bent afkomstig uit Cwarqurna, provincie Suleimaniya, Koerdische Autonome Regio (KAR). U bent gehuwd met S.(...), S.(...) M.(...) A.(...) (CGVS ref. (...), OV nr. (...)) en u hebt vijf minderjarige kinderen. U was huisvrouw.

U verklaarde dat u Irak verliet omdat uw man bedreigd werd. U merkte dat uw kinderen op school te horen kregen dat ze religieuze spreuken moesten opzeggen en dat ze bang gemaakt werden. Salafistische moslims in het dorp probeerden kinderen te hersenspoelen en hen op te voeden volgens de salafistische leer. Uw man was niet gelovig en sprak openlijk met anderen over zijn anti-Islamitische ideeën. Uw man kende daardoor problemen met de salafistische moslims in Chwarqurna. Enige tijd voor jullie vertrek uit Irak, u kon zich niet herinneren hoe lang, kregen jullie een dreigbrief thuis. U vermoedde dat de brief van de moskee afkomstig was. Uw man bracht zijn partij (PDK) en zijn werk (de peshmerga) op de hoogte van de dreigbrief. Zij konden echter geen bescherming bieden. Op 18 november 2015 verliet u samen met uw echtgenoot en kinderen Irak. U reisde via Turkije en Griekenland en vervolgens verder over land, tot u België bereikte op 23 december 2015. Op 24 december 2015 diende u samen met uw echtgenote en kinderen een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legde geen documenten voor ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als uw echtgenoot S.(...), S.(...) M.(...) A.(...) ((...)) en dat u daarnaast geen eigen problemen kende (CGVS gehoorverslag 25 oktober 2016, pg 4). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen werd, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot genomen werd, wordt verwezen naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een middel betreffende de weigering van de hoedanigheid van vluchteling voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

Verzoekers sommen de overwegingen uit de bestreden beslissingen op die hebben geleid tot de conclusie dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, maar stellen dat er in hunnen hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Naar aanleiding van de overweging dat er buiten de rantsoenkaart geen enkel document betreffende de identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg werd neergelegd, stellen verzoekers dat de afwezigheid van identiteitsdocumenten geen reden vormt om te twijfelen aan hun identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg, noch aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Verzoekers brengen in herinnering dat zij verklaarden dat al hun persoonlijke spullen, waaronder hun documenten, in het water zijn gevallen bij de overtocht met de rubberboot van Griekenland naar Turkije. Ze stellen dat ze wel degelijk hun voorzorgen hadden genomen omdat zij de identiteitsbewijzen, de dreigbrief en hun cash geld in plastic zakken hadden gestoken met 'tape' errond, maar ze zetten opnieuw uiteen dat dit niet mocht baten omdat hun documenten in zee belandden. Ten tijde van hun eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal nam eerste verzoeker contact op met zijn zus in Koerdistan in een poging om alsnog aan documenten te geraken, en dat de zus hun rantsoenkaart had gevonden. Verzoekers wijzen erop dat zij gevraagd hadden aan het Commissariaat-generaal om een officieel document op te maken zodat de zus van eerste verzoeker documenten kon opvragen, maar dat dit onmogelijk is. Via de zus van eerste verzoeker werden alsnog een aantal Iraakse documenten bekomen die verzoekers als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen. Zij herhalen dat zij niet beschikken over een kopie van de identiteitskaart en/of het paspoort.

Verzoekers besluiten dat zij hun identiteit, nationaliteit en herkomst thans op afdoende wijze hebben aangetoond.

Met betrekking tot de overweging dat de rantsoenkaart gegevens zou bevatten die niet zouden stroken met de verklaringen van verzoekers over hun verblijfplaats omdat deze werd afgeleverd door het directoraat van Erbil en niet dat van Suleimaniya waartoe Chwarqurna behoort en omdat deze werd afgeleverd op 19 april 2016 toen verzoekers de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) reeds hadden verlaten en dat het voedsel dient te worden afgehaald in Shaqlawa, verduidelijkten verzoekers dat de afgifte door de provincie Erbil een politiek-historische achtergrond heeft omdat de rantsoenkaarten voor de PDK-leden door de provincie Erbil werden afgegeven, terwijl de rantsoenkaarten voor de PUK-leden werden afgeleverd in de provincie Suleimaniya. Verzoekers stellen dat zij niet kunnen verklaren waarom het voedsel dient te worden afgehaald in Shaqlawa, maar dat dit nu eenmaal zo is. De afgifte op 19 april 2016 is volgens verzoekers te wijten aan de slechte werking van de officiële instanties in Irak. Verzoekers stellen dat zij het stuk in elk geval te goeder trouw hebben neergelegd.

Het feit dat eerste verzoeker geen documenten kon bekomen betreffende zijn identiteit van de PDK of de Peshmerga, trachten verzoekers te verklaren door te stellen dat zij weigerden identiteitsdocumenten op te maken zonder officieel document. Verzoekers wijzen erop dat zij thans nog een reeks documenten bezorgen in bijlage bij het verzoekschrift en dat eerste verzoeker na het tweede gehoor een aantal foto's neerlegde van hemzelf tijdens interventies bij de Peshmerga.

Wat de inconsistente verklaringen betreft over het moment waarop de dreigbrief werd ontvangen, stellen verzoekers dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken hadden laten optekenen dat zij de brief ongeveer één maand vóór hun *vertrek* hadden ontvangen. Verzoekers stellen dat dit blijkbaar niet goed werd begrepen of verkeerdelijk door de tolk werd vertaald. Eerste verzoeker is echter formeel dat hij bedoelde één maand vóór *aankomst* in België, hoewel hij de exacte datum, waarop hij de brief ontvangen heeft, niet meer weet. Verzoekers citeren een aantal uittreksels uit het gehoorverslag en wijzen erop dat zij tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal van meet af aan hadden gezegd dat zij de dreigbrief hadden ontvangen 7 à 10 dagen vóór hun *vertrek* uit Irak waardoor, rekening houdend met het foutieve tijdsbesef van eerste verzoeker over zijn reisduur, deze verklaringen volgens verzoekers geenszins tegenstrijdig zijn. Verzoekers verduidelijken nog dat tweede verzoekster het moeilijk had om te situeren wanneer zij de brief hadden ontvangen omdat zij uiterst zwakbegaafd is. Zij wijzen er ook op dat, los van de verwarring betreffende de exacte datum van ontvangst van de brief, zij gelijklopende verklaringen hebben afgelegd over de overige aspecten van deze brief.

Betreffende het feit dat tweede verzoekster niet op de hoogte was van de stappen die haar echtgenoot had ondernomen na ontvangst van de dreigbrief, stellen verzoekers dat zij dit betwisten. Zij wijzen erop dat tweede verzoekster wel degelijk op de hoogte was van het feit dat haar man bij zijn partij en bij de Peshmerga om bescherming had gevraagd, maar dat deze hem weigerden te beschermen. Verzoekers bevestigen wel dat eerste verzoeker niet alle details aan zijn echtgenote had verteld om haar niet teveel te belasten. Verzoekers wijzen ook op de verstandelijke zwakte van tweede verzoekster waardoor zij de vragen niet altijd goed begreep. Het kan aan eerste verzoeker niet worden verweten dat hij zijn echtgenote de details heeft bespaard, zo stellen verzoekers.

Ook wat de vaststelling betreft dat tweede verzoekster niet goed op de hoogte was van de bedreigingen die haar man kreeg voorafgaand aan de dreigbrief, herhalen verzoekers dat eerste verzoeker zijn vrouw niet teveel wilde belasten. Tweede verzoekster had niet graag dat haar echtgenoot openlijk zijn ideeën verkondigde, waardoor eerste verzoeker haar niet vertelde over zijn laatste gesprek met A. Verzoekers benadrukken dat eerste verzoeker wel consistent was in zijn verklaringen over de discussies met de salafisten, maar dat hij zich tijdens het tweede interview niet alle details kon herinneren.

Ingevolge de vaststelling in de bestreden beslissingen dat tweede verzoekster niet wist dat eerste verzoeker al dan niet naar de school van de kinderen was geweest om te praten over de invloed van de salafisten op school en de godsdienstlessen, herhalen verzoekers nogmaals dat eerste verzoeker zijn vrouw niet teveel wilde belasten en haar niet over zijn gesprekken met de directeur vertelde. De commissaris-generaal vindt het vreemd dat verzoekers niet overwogen hebben om de kinderen naar een andere school te laten gaan, maar verzoekers stellen dat het salafisme overal in Chwarqurna sterk stond.

Vervolgens bevestigt eerste verzoeker zijn verklaringen dat hij atheïst is en daar openlijk voor uitkwam, waardoor hij reeds in de jaren '90 problemen kende. Hij werd zowel in 1994 als in 1995 beschoten, waaraan hij kogelwonden overhield en uit de neergelegde medische attesten blijkt dat de pijnklachten van eerste verzoeker veroorzaakt werd door schotwonden. Eerste verzoeker ondervond eveneens problemen in de restaurants die hij probeerde te openen omdat de mensen niet bij hem kwamen eten omdat eten bij een ongelovige als 'haram' werd aanzien. Verzoekers stellen dat ze niet kunnen bewijzen dat de restaurants reeds na korte tijd gesloten dienden te worden, maar bezorgt wel foto's van zijn restaurant in Ranya.

Verzoekers verduidelijken verder dat eerste verzoeker het als zijn morele plicht zag om de mensen te waarschuwen voor het gevaar van het salafisme, hetgeen binnen de moslimcultuur niet evident is, waarbij hij een aantal van hun verklaringen uit zijn gehoor aanhaalt en wijst op zijn *facebook-posts* waarin hij anti-islamboodschappen post. Verzoekers verwijzen ook naar een internetlink, waaruit zou blijken hoe kinderen op de school geïndoctrineerd worden.

Bij wege van besluit stellen verzoekers dat de beslissingen onvoldoende draagkrachtig zijn, waardoor zij als vluchteling zouden moeten worden erkend.

In een tweede middel, gericht tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voeren verzoekers eveneens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Tevens voeren zij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers zijn het blijkbaar oneens met het oordeel van de commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in Noord-Irak in zekere mate stabiel is. Verzoekers verwijzen naar aanslagen, onder andere in Suleimaniya, die het onveiligheidsgevoel bij burgers hebben versterkt, waardoor er, zo menen verzoekers, hen bij terugkeer wel degelijk foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling wacht.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers, naast de stukken die zij reeds eerder hadden neergelegd, een medisch attest toe van 14 juni 2016, foto's van de knie en buik van eerste verzoeker, een nationaliteitsbewijs van eerste verzoeker en van tweede verzoekster, een badge van de PDK van eerste verzoeker, een badge van de Peshmerga, een kopie van een identiteitsdocument van eerste verzoeker, een kopie van een identiteitsdocument van tweede verzoekster, een rantsoenkaart van 2014-2015, foto's van eerste verzoeker in zijn restaurant, en een aantal *facebook-posts* (Verzoekschrift, bijlagen 4 -5 en 8-19).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 18 december 2017 voegen verzoekers de vertalingen toe van de reeds eerder neergelegde stukken.

2.2.3. De commissaris-generaal voegde middels een aanvullende nota van 17 mei 2018 de 'COI Focus Irak toe betreffende de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio' van 14 maart 2018 en de 'COI Focus Irak betreffende de bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht' van 13 april 2018 toe.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoeksters' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissingen substantiële onregelmatigheden kleven die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt integraal verwezen naar de motieven van de beslissing die in hoofde van eerste verzoeker werd genomen. In de beslissingen wordt in de eerste plaats gewezen op de afwezigheid van documenten die de identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg van verzoekers kunnen staven, op een kopie van een rantsoenkaart na. De commissaris-generaal acht het weinig geloofwaardig dat verzoekers, die verklaarden dat alle documenten verloren gingen op zee, niet meer voorzorgsmaatregelen zouden hebben genomen om de documenten veilig te bewaren. Bovendien wordt in de beslissingen gewezen op het feit dat verzoekers niet in staat bleken om via connecties in Irak aan documenten te geraken voor zichzelf of de overige gezinsleden. De door verzoekers uiteindelijk neergelegde rantsoenkaart bevatte gegevens die niet overeenstemmen met verzoekers' verklaringen over hun verblijfplaats. Zo bleek die te zijn afgegeven op 19 april 2016 toen verzoekers de KAR reeds hadden verlaten. Bovendien werd ze afgegeven in de provincie Erbil, en niet in Suleimaniya, waartoe Chwarqurna behoort. Tevens wordt op de rantsoenkaart vermeld dat verzoekers veel en voedsel konden bekomen in Shaqlawa, dat op 75 km van Chwarqurna ligt. De commissaris-generaal besluit dat deze rantsoenkaart bijkomende twijfels doet reizen betreffende de identiteit, recente herkomst en verblijfplaatsen van verzoekers. Daarnaast zou eerste verzoeker lid zijn van PDK en de Peshmerga, die stavingsstukken zouden moeten kunnen aanleveren, maar verzoekers verzuimden om iets te ondernemen. De commissaris-generaal concludeert dat het gebrek aan documenten doet vermoeden dat verzoekers informatie over hun verblijf in een andere regio of in een derde land verborgen willen houden, waardoor de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas op de helling komt te staan.

Met betrekking tot het vluchtrelaas wordt in de beslissingen gewezen op de inconsistente verklaringen van eerste verzoeker en zijn echtgenote over het moment waarop eerste verzoeker een dreigbrief kreeg. Zo stelde eerste verzoeker tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal dat hij de brief 7 à 8 dagen voor zijn vertrek uit Irak kreeg, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij deze een maand voor zijn vertrek uit Irak ontving. Ook tweede verzoekster legde uiteenlopende verklaringen af over het moment waarop zij de dreigbrief ontvingen. Bovendien bleek tweede verzoekster niet op de hoogte van de stappen die eerste verzoeker had ondernomen na ontvangst van de dreigbrief omdat zij hoegenaamd niet in de tijd kon situeren wanneer eerste verzoeker bij de partij zou zijn langsgeslagen om een oplossing te zoeken. Volgens de commissaris-generaal ondermijnen deze vaststellingen in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van de verklaringen omdat de bedreigingen de aanleiding vormden om Irak te verlaten.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen gewezen op het feit dat tweede verzoekster ook niet goed op de hoogte was van de bedreigingen die eerste verzoeker kreeg, voorafgaand aan de dreigbrief. Er zou een gesprek hebben plaatsgevonden bij imam A. thuis in oktober 2015, waarbij eerste verzoeker met de dood werd bedreigd, maar tweede verzoekster bleek geen idee te hebben wanneer dit cruciale gesprek zou hebben plaatsgevonden. De commissaris-generaal acht het ongeloofwaardig dat eerste verzoeker dit niet met zijn levenspartner, en tevens de moeder van zijn vijf kinderen, zou hebben besproken. Bovendien bleken de verklaringen van eerste verzoeker niet gelijklopend wat de personen betreft die bij dit gesprek aanwezig waren.

De commissaris-generaal stipt ook aan dat het opvallend is dat tweede verzoekster niet wist of eerste verzoeker al dan niet naar de school van de kinderen was gegaan om over de invloed van de salafisten en de inhoud van de godsdienstlessen te praten, hoewel de opleiding van de kinderen van doorslaggevend belang was in het vluchtrelaas. Indien verzoeker een fundamenteel probleem had met de opleiding van de kinderen, zou verwacht mogen worden dat hij dit met zijn echtgenote besprak. Daarenboven, zo wordt in de beslissingen gesteld, roept het vragen op dat eerste verzoeker nooit zou

hebben overwogen de kinderen naar een andere school te sturen om te ontsnappen aan de invloed van de salafistische godsdienstleraar.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, kan volgens de commissaris-generaal evenmin geloof worden gehecht aan eerste verzoekers voorgehouden profiel van atheïst, waardoor hij bijkomende socio-economische problemen zou hebben gekend. Aangezien verzoeker nog steeds lid was van de Peshmerga en de PDK, is er geen bewijs dat verzoeker in een maatschappelijk kwetsbare positie terecht kwam. In de beslissing wordt gesteld dat er geen bewijs voorlag van de verklaring van eerste verzoeker dat hij soms commentaren postte op *facebook*.

Volledigheidshalve wordt in de beslissingen gesteld dat de problemen die eerste verzoeker in de jaren '90 ondervond geen aanleiding kunnen geven tot een beschermingsstatus omdat deze geen reden vormden om de KAR te verlaten en de groepering die hem toen belaagde, ophield te bestaan.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissingen op basis van de beschikbare landeninformatie gesteld dat er in de KAR voor burgers geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader een gewapend conflict. Volledigheidshalve wordt door de commissaris-generaal vermeld dat de KAR voor personen die wensen terug te keren bereikbaar is via de luchthavens van Erbil en Suleimaniya, zodat ze niet via Centraal-Irak dienen te reizen.

2.5.2. Beide aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.5.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.4. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun asielaanvraag van 24 december 2015 niet in het bezit waren van enig identiteitsdocument (AD, stukken 21 en 21B, bijlagen 26). Slechts op 17 januari 2017 legden verzoekers een kopie neer van een voedselrantsoenkaart (AD, stuk 17, Documenten, kopie voedselrantsoenkaart), die echter geen bewijs vormt van de identiteit van verzoekers. In hun middel slagen verzoekers er niet in de pertinente vaststelling te weerleggen dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen geen enkel dienstig document inzake identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg hadden neergelegd. Er kan de commissaris-generaal dan ook niet verweten worden dat hij onredelijk te werk zou gaan door erop te wijzen dat eerste verzoeker *“(…) evenwel niets (ondernam) en (zich) beperkte (…) tot het uiteindelijk, nadat reeds tweemaal werd gewezen op het belang van documenten tijdens de gehoren op het CGVS, voorleggen van de kopie van de rantsoenkaart, enkele foto's waaruit uw identiteit geenszins kan afgeleid worden en enkele links naar videofragmenten en commentaren waaruit evenmin iets kan afgeleid worden met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit, herkomst of reisweg. Het gebrek aan documenten, uw weinig overtuigende verklaringen daaromtrent en uw gebrek aan inspanningen om alsnog aan documenten te komen, doet vermoeden dat u informatie wil*

verbergen voor het CGVS, zoals bijvoorbeeld een verblijf in een andere regio of een verblijf in een derde land. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas reeds op de helling te staan."

2.5.6. Daargelaten de vraag of verzoekers voldoende voorzorgsmaatregelen hadden genomen om te vermijden dat hun reis- en identiteitsdocumenten bij de overtocht van Turkije naar Griekenland in het water zouden belanden, had eerste verzoeker op 25 oktober 2016 verklaard dat zij *"als het moet, (...) nieuwe kunnen aanvragen in Chwarqurna"* (AD, stuk 11, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 25 oktober 2016, p. 7). Blijkbaar hebben verzoekers evenwel nooit inspanningen gedaan om aan documenten betreffende hun identiteit te geraken en zijn zij pas na de weigeringsbeslissingen van 23 februari 2017, de thans bestreden beslissing, effectief in actie geschoten om een aantal kopieën van identiteitsdocumenten en nationaliteitsbewijzen aan te leveren (Verzoekschrift, bijlagen 8-9 en 13-14), waarvan ze later de vertaling bijbrengen (Aanvullende nota verzoeker, vertalingen). Verzoekers verduidelijken niet hoe zij na de weigeringsbeslissingen plots wel in staat waren om informatie over hun identiteit aan te brengen. Uit de door de verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt dat in Irak nagenoeg alle documenten worden vervalst (AD, stuk 18, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, Corruptie en documentfraude', 8 maart 2016, p. 8), waardoor de authenticiteit van de documenten, waarvan kopieën bij het verzoekschrift werden gevoegd, geenszins kan worden gegarandeerd. Tenslotte wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal zich niet louter op de vastgestelde afwezigheid van identiteitsstukken baseert om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen.

2.5.7. Verzoekers verklaarden afkomstig te zijn uit Chwarqurna in de provincie Suleimaniya in Irak. Uit de vertaling van de neergelegde kopie van de voedselrantsoenkaart (AD, stuk 17, Documenten, kopie voedselrantsoenkaart + vertaling belangrijkste gegevens) blijkt dat zij op 19 april 2016 werd uitgegeven te Hewler (Erbil) in de provincie Erbil en dat verzoekers voedsel en meel dienden op te halen te Shaqlawa (eveneens in Erbil). De Raad merkt op dat de beoordeling van de bewijswaarde van stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter behoort (RvS 28 juni 2012, nr. 220.073), waarbij het volstaat duidelijk aan te geven waarom de stukken onvoldoende bewijskracht bezitten (RvS 20 november 2012, nr. 221.428; 27 februari 2001, nr. 93.591). Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het enige document dat een begin van bewijs zou kunnen vormen betreffende verzoekers' regio van herkomst, geenszins strookt met hun verklaringen. Vooreerst beweerden verzoekers afkomstig te zijn uit de provincie Suleimaniya, terwijl de kaart werd afgegeven te Erbil. Daarnaast blijkt dat verzoekers op het ogenblik van de afgifte van de voedselrantsoenkaart op 19 april 2016 reeds een aantal maanden uit Irak weg waren aangezien zij verklaarden op 18 november 2015 vanuit Chwarqurna naar Turkije te zijn vertrokken (AD, stuk 19, Verklaring DVZ eerste verzoeker 22 januari 2016, reisroute). De slechte werking van de officiële instanties in Irak is niet bij machte om te verklaren hoe zij in het bezit zijn geraakt van een rantsoenkaart toen zij reeds enige tijd in België verbleven. Voorts wordt de loutere bewering van verzoekers, dat de rantsoenkaarten van PDK-leden in Erbil zouden worden afgegeven, geenszins met objectieve informatie gestaafd. Tenslotte is het uiterst bevreemdend dat verzoekers vanuit hun woonplaats voedsel en meel zouden moeten ophalen in Shaqlawa, dat vele tientallen kilometers ten noordwesten van Chwarqurna gelegen is (AD, stuk 18, Landeninformatie, route Chwarqurna – Shaqlawa, Google maps). De bewering van verzoekers, dat zij het stuk te goeder trouw hebben neergelegd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de erin vervatte gegevens niet sporen met hun verklaringen, waardoor verzoekers niet aannemelijk maken daadwerkelijk in Chwarqurna te hebben verbleven. Aangezien er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij hun bewering dat zij in Chwarqurna hebben verbleven, rijzen er ook vragen bij de aangehaalde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld, zoals hieronder nog zal blijken.

2.5.8. De Raad wijst erop dat verzoekers enerzijds beweren dat zij via de PDK of de Peshmerga geen documenten konden verkrijgen omdat zij voorafgaandelijk over officiële documenten zouden moeten beschikken. Nochtans blijkt dat verzoekers bij hun verzoekschrift niet alleen een lidkaart van de PDK en een badge van de Peshmerga voegen die bepaalde persoonsgegevens bevat (Verzoekschrift, bijlagen 10-11; Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 10 en 11), maar ook een reeks andere stukken toevoegen betreffende hun identiteit (identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, rijbewijs). Verzoekers verduidelijken niet hoe zij erin slaagden – al dan niet met medewerking van de zus van eerste verzoeker – om plots wél bepaalde documenten te kunnen voorleggen, terwijl zij steeds hadden volgehouden dat dit onmogelijk zou zijn. De laattijdige neerlegging én de informatie uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat nagenoeg alle documenten in Irak worden vervalst (AD, stuk 18, Landeninformatie, 'COI Focus Irak,

Corruptie en documentfraude', 8 maart 2016, p. 8), maken dat er nog steeds geen zekerheid bestaat over de persoonsgegevens van verzoekers. Het gegeven dat eerste verzoeker lid was van de Peshmerga staat niet ter discussie zodat de neergelegde foto's (AD, stuk 17, Documenten, foto's bij Peshmerga) niet in verband kunnen worden gebracht met de weigeringsmotieven.

2.5.9. Wat de ingeroepen vrees voor vervolging betreft, merkt de Raad op dat deze vrees niet alleen subjectief aanwezig dient te zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (cf. RVS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5.10. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij vreesde gedood te worden door moslimextremisten, waarbij hij verwees naar een aantal incidenten uit de jaren '90, naar een dreigbrief die hij *"een maand voor mijn vertrek uit Irak"* thuis in Chwarqurna zou hebben ontvangen en naar het feit dat moslimfundamentalisten zijn kinderen zouden willen rekruteren (AD, stuk 19, Vragenlijst CGVS eerste verzoeker, 22 januari 2016, vragen 4 en 5).

2.5.11. In hun eerste middel overlopen verzoekers een aantal van de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende het gebrek aan identiteitsdocumenten, over hun verklaringen in verband met de vervolgingsfeiten, over het godsdienstonderwijs van hun kinderen en het profiel van eerste verzoeker als atheïst, waarbij zij stellen de motieven van de bestreden beslissingen te kunnen weerleggen.

2.5.12. Naar aanleiding van de geschetste problemen die eerste verzoeker in de jaren '90 zou hebben gekend, slagen verzoekers er niet in de overweging uit de bestreden beslissingen te ontkrachten dat deze problemen uit het verleden thans geen aanleiding meer kunnen geven tot internationale bescherming omdat deze geen aanleiding vormden om op 18 november 2015 de KAR te verlaten. Bovendien bleek de groepering, die aan de basis lag van de problemen, nu niet langer te bestaan (Bestreden beslissing, p. 4). Het medisch attest en de foto's van de verwondingen die verzoekers als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlagen 3-5), zijn niet bij machte om aan te tonen dat eerste verzoeker op vandaag nog steeds vervolging dient te vrezen of een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van de gebeurtenissen uit de jaren '90. Op dit punt is de ingeroepen vrees geenszins actueel.

2.5.13. De door verzoekers voorgehouden onmiddellijke vluchtaanleiding bestond uit een dreigbrief die gericht zou zijn aan eerste verzoeker. Eerste verzoeker verklaarde aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij deze dreigbrief een maand vóór zijn vertrek uit Irak ontving (cf. *supra*) en ook tweede verzoekster stelde dat *"(d)e reden van onze vlucht was dat we, ongeveer een maand voor ons vertrek een dreigbrief gekregen hadden thuis"* (AD, stuk 19B, Vragenlijst CGVS tweede verzoekster, 22 januari 2016, vraag 5). De verklaringen van verzoekers zijn op dit punt identiek. Ze kregen hun initiële verklaringen voorgelezen in het Sourani en bevestigden deze door middel van hun handtekening. Het is nagenoeg onmogelijk dat er bij beide verzoekers problemen zouden zijn gerezen bij de interpretatie en/of de vertaling van hun verklaringen, zoals zij thans in hun middel lijken te willen doen geloven.

Nadien verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat hij deze dreigbrief *"zeven à tien dagen voor ons vertrek"* gekregen had (AD, stuk 11, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 25 oktober 2016, p. 11), waarbij hij zijn eerdere verklaring aanpaste en stelde dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken 'een maand voor zijn aankomst in België' zou hebben bedoeld (*Ibid.*, p. 13). Dit is echter onmogelijk aangezien verzoekers op dat ogenblik reeds uit Irak vertrokken waren. In hun middel trachten verzoekers deze ongerijmdheden te rechtvaardigen door te stellen dat eerste verzoeker een foutief tijdsbesef heeft. Deze *a posteriori*-uitleg kan echter niet verhullen dat de verklaringen initieel gelijklopend waren en ook tweede verzoekster initieel verklaarde dat ze de dreigbrief een maand voor hun vertrek hadden ontvangen.

Tweede verzoekster bleek zich van haar kant bij het Commissariaat-generaal helemaal niet meer te herinneren wanneer ze die dreigbrief ontvangen hadden en kon zelfs niet meer specificeren of het een maand, een week of een dag voor hun vertrek was (AD, stuk 11B, gehoorverslag CGVS I tweede verzoekster, 25 oktober 2016, p. 5). Ook ter gelegenheid van haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal bleek tweede verzoekster erg onzeker en stelde ze dat ze de brief ongeveer *"een maand, anderhalve maand, twintig dagen"* voor hun vertrek hadden ontvangen (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS

II tweede verzoekster, 16 januari 2017, p. 3-4). De Raad merkt op dat het weinig overtuigend overkomt dat tweede verzoekster deze gebeurtenis niet preciezer kan situeren aangezien zij het zelf was die de dreigbrief vroeg in de ochtend had gevonden (AD, stuk 11, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 25 oktober 2016, p. 11; AD, stuk 11B, gehoorverslag CGVS I tweede verzoekster, 25 oktober 2016, p. 5).

Verzoekers slagen er in hun middel niet in duidelijkheid te scheppen over het moment waarop zij de dreigbrief ontvingen, hetgeen de rechtstreekse vluchtaanleiding vormde.

2.5.14. De commissaris-generaal had vastgesteld dat het tweede verzoekster onmogelijk kon ontgaan zijn dat haar echtgenoot onmiddellijk na ontvangst van de dreigbrief naar de partij was gestapt en twee dagen later naar de peshmerga was gegaan om te melden dat eerste verzoeker een dreigbrief had ontvangen en te vragen wat hij moest doen. Nochtans bleek tweede verzoekster hoegenaamd niet te kunnen preciseren wanneer haar man naar de partij en zijn werk was gegaan om zijn problemen te bespreken (AD, stuk 11B, gehoorverslag CGVS I tweede verzoekster, 25 oktober 2016, p. 5). Het gegeven dat eerste verzoeker haar de details wilde besparen en de verstandelijke zwakte van tweede verzoekster vormen geen rechtvaardiging voor het feit dat zij absoluut niet lijkt te weten wanneer haar echtgenoot naar de partij en naar het werk was gegaan. Er werd aan tweede verzoekster nooit gevraagd om de inhoud van de gesprekken van haar echtgenoot gedetailleerd weer te geven, maar enkel om deze gesprekken chronologisch te situeren in functie van het moment waarop zij de dreigbrief had aangetroffen. Het feit dat zij daarin niet slaagt, komt de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet ten goede.

2.5.15. Verzoekers voorgehouden profiel van atheïst wordt voorts niet met objectieve informatie ondersteund. Verzoeker had een aantal links naar *facebook-posts* neergelegd ter staving van zijn atheïstische overtuiging (AD, stuk 17, Documenten, links naar facebookprofiel + vertaling belangrijkste gegevens), maar de filmpjes bleken geplaatst te zijn door de groep 'hukmi agel' en er werd geen enkele post of commentaar van eerste verzoeker aangetroffen. Verzoekers maken dus niet aannemelijk dat eerste verzoeker anti-islamboodschappen zou posten of openlijk voor zijn anti-islam overtuiging zou uitkomen, zoals hij beweert. Zoals de commissaris-generaal aangeeft, zou het kunnen dat verzoeker er een andere dan in zijn regio gangbare persoonlijke mening op nahoudt met betrekking tot de islam, maar dit staat niet gelijk met het openlijk verwerpen ervan.

Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat tweede verzoekster een sluier draagt en eerste verzoeker haar de keuze laat om dit al dan niet te doen (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS II tweede verzoekster, 16 januari 2017). Hieruit blijkt niet dat eerste verzoeker veel ijver aan de dag zou hebben gelegd om zijn naaste omgeving te overtuigen van zijn standpunten. Verzoekers geven verder toe dat zij niet kunnen bewijzen dat de restaurants, die eerste verzoeker had proberen te openen, reeds na korte tijd gesloten dienden te worden. Bijgevolg kunnen zij *a fortiori* niet aannemelijk maken dat deze (vroegtijdige) sluitingen te wijten zouden zijn aan het profiel van eerste verzoeker als 'ongelovige' waardoor die als 'haram' zou worden aanzien. De foto's van deze eetgelegenheden, die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlagen 16 a) en 16 b)), vormen geen bewijs van hun verklaringen over de (vroegtijdige) sluitingen.

Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, kon verzoeker actief blijven bij de peshmerga en kon hij lid blijven van de PDK, waardoor hij duidelijk niet in een maatschappelijk gemarginaliseerde positie terechtkwam omwille van zijn beweerde atheïstische overtuiging.

De Raad merkt tenslotte op dat het gegeven dat het godsdienstonderwijs in de school van verzoekers' dochters nogal sterk doordrongen was van het salafistische gedachtengoed en het gegeven dat het salafisme in Chwarqurna sterk stond, geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming. Zoals in de beslissingen wordt gesteld, zijn verzoekers er nooit toe over gegaan om voor hun kinderen een school te zoeken waar de godsdienstlessen minder uitgesproken salafistisch waren.

2.5.16. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat eerste verzoeker omwille van zijn overtuiging daadwerkelijk zou zijn bedreigd door salafisten. Verzoekers zijn er in hun eerste middel niet in geslaagd de motieven, die de weigering van de vluchtelingenstatus schragen, aan het wankelen te brengen.

2.5.17. Het door verzoekers in hun tweede middel geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.18. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, komen verzoekers niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kunnen zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.19. Uit de beschikbare landeninformatie (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio’, 14 maart 2018) blijkt dat de KAR gekenmerkt wordt door een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. In de landeninformatie wordt niet ontkend dat er in de KAR af en toe aanslagen plaatsvinden. Er wordt uitdrukkelijk gesteld dat er de afgelopen vijf jaar drie grote terreuraanslagen plaatsvonden, respectievelijk in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaans consulaat. Ze werden opgeëist door IS. Bij de aanslag in september 2013 vielen geen burgerdoden, in november 2014 werden tien burgerdoden opgetekend, in april 2015 drie. De voorbije drie jaar was sprake van een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS op de Asayish of andere overheidsdoelwitten. Er vond geen grote terroristische aanslag met burgerslachtoffers plaats.

Er is in de KAR wel sprake van politieke spanningen in de nasleep van het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum van 25 september 2017 en van protesten van de bevolking tegen de Koerdische regering.

Sinds 25 juli 2015 voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak, die voor een beperkt aantal burgerslachtoffers zorgen. Er zijn sinds 2016 ook opnieuw Iraanse aanvallen op KDPI-doelwitten in de Noord-Iraakse grensregio plaats in de strijd tegen Koerdische rebellen waarbij echter geen burgerdoden gerapporteerd werden.

Op grond van de beschikbare informatie kan niet worden geconcludeerd dat er actueel in de KAR een situatie bestaat waarbij verzoekers een reëel risico lopen op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de informatie (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht’, 13 april 2018) dat de KAR voor terugkeerders vlot bereikbaar is.

2.5.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN